

Sinustki võib saada naabermaja miljonär!

Hea lugeja!

Saja aasta eest oli tavainimesel pea võimatu saada miljonäriks. Vaadake kas või 20. sajandi lõpus tehtud elustilhistatistikat.

1900. aastal oli Ameerika Ühendriikides keskmine palk 22 senti tunnis. Keskmine tööline teenis 200–400 dollarit aastas, mis jäi kõvasti alla vaesuspiiri. Vaid 6 protsenti kõigist ameeriklastest oli lõpetanud keskkooli. Keskmine eluiga oli 47 aastat. Ainult 14 protsendil peredest oli kodus vann. Riigis oli sel ajal 8000 autot ja ainult 230 kilomeetrit kaittega maanteed. Esimest maailmasõda kulutas keskmine Ameerika pere 80 protsenti oma palgast põhivajadustele – toidule, eluasemele ja riietele.

Seda aastat tagasi oli Ameerika Ühendriikides peaaegu kaks majandusklassi: rikkad ja üleüldised ning vaid üks kümnest perest kuulus kõrge- või keskklassi. Seega klassifitseerus 90 protsenti ameeriklastest 1900. aastal vaeseks.

Kesklass elab palgapõlvast palgapõlvani

Hüppame ajas edasi 2001. aastasse.

Tänapäeval on USA-s pere keskmine sissetulek 47 000 dollarit. Autosid on sellel maal rohkem kui inimesel. Enamikul peredest on vähemalt kaks teletit. Keskmine eluiga ulatub 75 aastani. Nüüdiseajal jääb keskmisel inimesel rohkem raha kätte, on rohkem vaba aega ja suurem valikuvõimalus karjääri ülesehitamisel kui kunagi varem.

Ometi elab suurem osa 72 miljonist ameeriklasest palgapõlvast palgapõlvani. Kui arvame välja oma-kapitali – pere eluase, autod, mööbel –, siis keskmisel perel rohkem vara polegi. Nullseis! Mida suurem on pere sissetulek, seda rohkem on pere võlgu võtnud ja seda enam töötunde teinud.

Midagi on sellel pildil valesti.

Oled ehk ühendunud valesse voeluringi

Valesti on see, et paljud inimesed usuvad valesid asju. Nad on end ühendanud valesse voelõrku. Neil puudub põhiolemeline arusaam, kuidas rikkust luua ja koguda.

Tulen välja julge selgitusega, mis võib sind šokeerida, aga mis on ühenoleteline tõde. Valmis?

Lühine ja ilustamata tõde on see, et tänapäeval on miljonäriks saamine mitte juhuse, vaid valiku küsimus.

Tõsi, tänapäeval võib siruliselt igast keadmise sissetulekuga inimesest saada miljonär. Tundub võimatu! Üldsegi mitte. Tegelikult on see lihtne.

Kui soovid miljonäriks saada, tuleb astuda üksnes kolm järgmist sammu.

- 1) Mõista, kuidas rikkust luua ja koguada.
- 2) Kopeerida mõnd süsteemi, mida on rikkuse loomisel aastand eel.
- 3) Olla järjekindel.

See on kõik, mida pead tegema, et koguda miljoni dollari väärtuses vara: mõista, kopeeri, ole järjekindel.

Mida võid sellest raamatust õppida

Leia siit tõestatud strateegiad, mida keskmine inimene saab järgida, et luua endale ja oma perle majanduslik vabadus. Aegade jooksul testitud strateegiaid on lihtne rakendada ja nende abil on viimase 50 aasta jooksul saanud miljonärid miljonitest inimestest.

Uskuge, miljonäriks saamine ei ole kuskilgi seotud hea õnne või saatusega. See seaneb üksnes tõendatud rikkuse loomise strateegiate omandamises ja järgimises. Mõnikord „Naaberriigi miljonär“ kohaselt ei ole suurem osa miljonäridest Rockefellerite või Vanderbiltdide järeltulijad. *Üle 80 protsendi neist on tavakodused inimesed, kes on oma rikkuse kogunud vaid ühe päevikorra jooksul.*

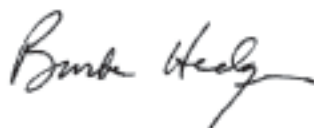
Mõelda vaid – üle 80 protsendi miljonäridest on tavainimesed. Statistika tõestab eelkõik: *tänapäeval on miljonäriks saamine mitte juhus, vaid valik.*

Seda rasematut kirjutades oli minu eesmärk õpetada strateegiaid, mida on rikkuse loomiseks ja kogunmiseks kasutatud sajandeid. Need strateegiad olid mõnda aega justkui eelisena käitessaadavad üktilkutele ja isegi siis, kui oleksid sada aastat tagasi oexist teadlik olnud, et oleks sul suure tõenäosusega olnud nripalju sularaha või kontakte, et neid kasutada. Tänapäeval on lood teised.

Nüüdisaja tehnoloogia areng, keskklassi karvanud palgatase ja innovatiivsed ärimudelid, mida nimetan e-summeerumiseks, võimaldavad pea fiktiivselt millisel gümnaasiumi- või kõrgharidusega keskklassi kuulival inimesel parandada tänapäeval oma finantsseisu, et hrua endale ja oma perele rahaline vabadus.

Kirjeldataud strateegiate abil võib sinustki saada kellegi miljonaerist naaber. *Tere tulemast meie ridadesse!*

Tervitades

MÕISTUJUTT TORUJUHTMEST

Mõistujutt tarujuttudest

*Kuidas ehitada endale tänapäeva majandustingimustes
püsivastolekut tootv tarujutt.*

Originaal tiitel:

The Principles of the Pipeline

*How Anyone Can Build a Pipeline of Ongoing Residual Income
in the New Economy!*

Copyright 2009 by Burke Hedges & Steve Price

All rights reserved under International and Pan-American
copyright conventions. Written permission must be secured
from the publisher to use or reproduce any part of this book,
either in print, video, audio, or digitally via the Internet,
except for brief quotations in reviews and articles.

Estonian language edition Copyright © Million Mindset OÜ

© Copyright 2020 Million Mindset OÜ

Kõik õigused kaitstud. Selle raamatu reprodutseerimine,
skannimine, levitamine ja elektrooniline jagamine ilma
sõnari ja kirjastaja kirjaliku loata on keelatud.

Eesti keelde tõlkinud Anns Hillu

Tuunetarnud Marika Kullanna

Küljendarnud Studio Time Less Design

Raamatu on kirjastanud Million Mindset OÜ

Kontakt: www.million.ee, millions@million.ee

Tvõlkitud trükkkojas ŠUNK Lahendused OÜ, 2020

ISBN 978-9949-7348-9-3

PÕHENDUS

Kõigile, kes on piisavalt osiikad, et saada torustiku-
ehitajaks ja kes leiavad endas tahtmist jagada oma
teadmisi teistega.

SISUKORD

SISSEJUHATUS

Mõistetult torujuhtmist.....9

1. OSA

Me elame ämbriineste maailmas

Esimene õppetükk:	Kumb üled – ämbriinest või torustikuahitaja?.....19
Teine õppetükk:	Me elame ämbriineste maailmas.....25

2. OSA

Torustikud on su päästajad

Kolmas õppetükk:	Torustike vägi.....39
Neljäs õppetükk:	Võimendus: torustike taga peituv vägi...49
Viiäs õppetükk:	Raha võimendamine: Palm Beachi torujuhe.....57
Kuues õppetükk:	Aja võimendamine: rahvatorustik.....69

3. OSA

Vingem torustik

Seitsmes õppetükk:	E-summeerumine: vingem torustik...83
Kaheteas õppetükk:	Kas eelistad 50 aasta plaani või vile aasta plaani?.....99

LÕPPSÖNA

Mõistetult vingemast torujuhtmist.....113

Torustikud on su päästerõngad

Möödunud on 25 aastat ajast, mil mu isa maine teekond lõppes. Aga mäletan meie varasõltuselisi malmisõnge, nagu oleksid need olnud elu.

Mäletan, kuidas aitasin isal üles seada malmisõnga meie Ecuadori rannikul asuva rannamajakese verandale, kust avanes vaade Vaiksele ookeanile.

Mäletan, kuidas jälginis lainete murdumist valgel rannaliival.

Mäletan soolases vees hulpsvate kibervitsaõlile aroomi.

Mäletan, kuidas jälginis kollakast päikesekera teras-
halli silmspiiri taha laakuma.

Mängisime malet pimeduse tulekuni. Mu isa rääkis, milna kuulasin.

„Ära võta kunagi midagi enesestmõistetavana,“ mäletan teda palju kurdi kaugusesse vaadates ütlevat.

Printsiidid korjuseks

„Ära võta kunagi midagi enesestmõistetavana.“

Isa vihjas siis 1959. aastale, mil Fidel Castro Kuuba üle võttis. Enne revolutsiooni oli isa seal üks rikkamaid nohi. Ajakirja Time järgi oli muu isa rikkust rohkem kui 20 miljoni dollari eest (mis tänapäeval võrdub 200 miljoni dollariga). Tema omanduses oli 12 äri, nende seas purvillavabrikud, jaeroõgikamplused, tekstiilivabrik, kemikaale tootev tehas ja ärikinnisvara.

Kui Castro võimsale tuli, pagesid mu vanemad Jamaikale, kaasa vaid mõned hilbud seljakottis. Mu isa ärid ja pangavarud konfiskeeriti, sest kommunistide meelest oli vara omamine „kuritegu inimkonna vastu“.

Mu isa ainuke kuritegu oli see, et ta oli edukas... ja et ta võttis oma edu enesestmõistetavana. Tagantjärele tarkusena oleks ta pidanud viitma osa oma varast välismaale. Ta võttis enesestmõistetavana, et Castro ei suuda eales valitsust kukutada.

Mu isa eksis, ja see maksis talle ta varanduse.

Elimäng torustikele

Mu isa andis endast parima, et oma ärid muesti üles ehitada. Ent kehv majandusseis ja nõrk sõda purustasid selle lootuse. Ta ei olnud oma ehu lõpupäevil kibestunud. Ta oli lihtsalt pettunud, et tema seg ümber sai.

Niisiti andis isa endast parima, et õpetada mulle malelasta taga põhimõtteid, mis võimaldavad tal 40nda-tes eluaastates viibese varanduse koguda.

Isa pidas sageli pikki loenguid äri omanamise olulisusest. Omanikuks olemine tähendas sõltumatust ja kontrolli. Minu isa pühul kehtis reegel, et mida rohkem ärisid sul on, seda parem.

„Su torustikud on su päästerõngad,“ oli tal kombeka öelda.

Võtsin neid õppetunde südamesse. Oma esimese äri avasin 25-aastaselt. Praegu on mul mitu kilrest kasvavat äri.

Naljakas, aga üks mu äridest – Equibore – on sõna otseses mõttes seotud gaasitorudega. Equibore ehitab maa-aluseid kanaleid, mida Vana Maailma kommunaalettevõtted kasutavad gaasi- ja veetorude paigaldamiseks. Niidisaaja telekommunikatsiooniettevõtted kasutavad neid kanaleid optiliste kaablitte ehk tuleviku torustike tarvis.

Minu rikka isa, tema rikka isa

Mu isa uskus mitmekesisusse. See oli põhjus, miks kõik tema 12 äri kuulusid eri valdkondadesse.

„Kui sul on ainult üks torujube, siis on sul ainult üks päästerõngas,“ ütles ta tavaliselt mu malenappu liues. „Mida rohkem on sul torujuhtmeid, seda parem.“

Mõne kuu eest sattusin kuulama ühte Robert Kiyosaki helisalvestust teemal „Mida mu rikka isa

mulle investeerimise kohta õpetas". Kiyosaki räägib seal lühikese loo kahest noormehes, kes palgati selleks, et tuua küllasse vett 1,5 kilomeetri kaugusel esuvast järvest. Üks noormees kasutas vee tassimiseks ämbreid, teine ehitas torustiku. Pikas perspektiivis oli torustiku ehitamine noormehel palju parem kui ämbrimehe oma.

Kiyosaki jutt meenutas mulle õppetunde, mida isa mulle 25 aasta eest andis. Läksin koju ja tegin märkmeid uue raamatu kohta, kus tahtsin selgitada seost torustike ja päästerõngaste vahel ning utalada inimeste mitmekesisust oma sisetulekuallikaid, ehitades nii pikema- kui ka lühemaajalisi torustikke.

Panin sellele raamatule nimeks „Mõistajutt torujuhtmest“.

Kolm kuni hiljem ulatasin oma väljaandjale selle raamatu käsikirja.

Oma torujuhtme ehitamine

Aastate jooksul olen isa nõuandeid järgides õles ehitanud mitu kasumilikku torujuhet. Minul ei ole 12 äritevõtet, nagu oli tema, ja minu äride väärtus ei ulatu veel 20 miljoni dollarini.

Aga ma liigun selles suunas.

Torustikud on mõeldud selleks, et eemaldada inimeste elust müra ja püüa nende taaknuse kaotada. Aga eelkõige on torustikud selleks, et anda inimestele isiklik ja rahaline vabadus ning ebaegne turvatunne.

Lühidalt, torustikud on meie päästerõngad.

Minu isa päästerõngad läikid ühe diktaatori näkka. Ja ta ei suutnud neid taastada. Ameerika inimesed on õnnistatud, sest neilt ei saa nende päästerõngaid üksei diktaator ära võtta. Ära saame need endik võtta ainult ise.

Kuidas?

Kui me ei hakka neid ehutama!

Õppige mu isa kogemusest – ärge võtke enesest-mõistetavalt seda, et homme on sama olukord nagu täna. Sest see ei ole nii!

Tõrjube on ainus, mis saab anda meile kindlustunde.

Suovitan tungivalt hakata oma torustikku ehutama kohe täna. Nii oled end hõimale päästerõngaga varustanud.

SISSEJUHATUS

Mõistujutt torujuhtmest

1801, org Kerk-Itaalias

ÜKSKORD AMMU-AMMU elasid ühes väikeses Itaalia külakeses kõrvuti noorpojad Pablo ja Bruno.

Need noormehed olid parimad sõbrad.

Ja suured unistajad.

Nad võisid lõputult rääkida sellest, kuidas ühel päeval saavad neist mingi nipiga küla kõige rikkamad mehed. Mõlemad olid lahtise peaga ja kõvad tööriistajad. Oli vaja vaid võimast.

Ja ühel päeval see võimast avanes. Külalastel olid võtsid vastu otsuse palgata kaks meest, et kanda lähedolevast jõest külla vett. Pablo ja Bruno said töötasa endale.

Mõlemad haarasid kaks ämbrit ja suundusid jõe poole. Päeva lõpuks oli küla veetsistern ääreni täis.

Külavanem maksis neile ühe penni iga ämbritäie eest.

„Nii tähtsaks meie asistus!“ hüüdis Bruno. „Rasker uskuda, kuidas meil vedanud on.“

Ent Pablo ei olnud selles nii kindel.

Ta selg valutas ja ta kättel olid ämbrite kandmisest villid. Ta pelgas järgmist hommikut, mil tuli jälle tööle minna. Noormees töötas, et leida parema viisi, kuidas vea jõest külla toimetada.

Pablo - torustikumees

„Bruno, mil on fika plaan,“ ütles Pablo järgmisel hommikul, kui nad ämbrit haarasid, et jõest vett trassa minna. „Selle asemel et pennide eest vett ämbritega küllasse kanda, ehitame hoopis torustiku jõest küllani.“

Bruno jäi ühtäkki tee peale toppama.

„Torustiku! Kes sellisest asjast ka midagi teab!“ hüüdis ta. „Meil on suurepärane töötas, Pablo. Ma suuden tassida 100 ämbrit päevas. Kui saanse ämbritäie eest penni, teeb see kokku dollari päevas. Ma olen rikas! Nädala lõpuks saan endale ühed kingud osta. Kuu aja pärast juba lehma. Kuue kuu pärast ehitatan uue hartsiku. Meil on külla parim töötas. Saanse nädalavahetused vabaks ja saastas kahe nädala jagu

taustatud publikust. Meie elu on paigas! Mine oma torustikuga kus see ja teine!”

Ent Pablo nii kergesti alla ei andnud. Ta töötas pool päeva ämbreid tassides ja teise poole päevast torustikku ehitades. Ta teadis, et kiviselle maa pinda sugu kaevamine eeldab rasket tööd. Kuna ta sai ämbritäite eest palga, siis teadis ta ka, et alustulek kaabaneb esialgu poole võrra. Ta teadis sedagi, et võib kuulada aasta või kaks, enne kui torustik hakkab tuha tõnema. Aga Pablo uskus oma umistusse ja andis tööle vahu.

Torustiku vahimüra

Bruno ja teised külaelanikud hakkasid Pablot tögama, nimetades teda Torustiku-Pabloka. Bruno, kes teenis kaks korda rohkem kui Pablo, kalkis oma silmeostudega. Ta ostis eesti, kellel oli uus nahkraud ja keda ta hoidis oma uue kabekorru selles naha ees. Ta ostis endale uhked riided ja etestas peenelt kõrtsis. Külaelanikud hüüdsid teda härra Brunoka ja rõõmustasid, kui ta kõrtsis kõigile välja tegi, ning naersid valjuhäälselt ta naljade peale.

Välisele armuarsti suurt tegu

Sel ajal kui Bruno nädalevabetusel ja tööpäeva õhtul võrkküttes lesis, jätkas Pablo torustiku rajamist. Eelneistel küudel polnud Pablol pingutustest hoolimata

I OSA

*Me elame
ämbriimeeste maailmas*

Kumb oled – ämbrimees või torustikuehitaja?

„Bruno, mml on üks plaan,” ütles Pablo järgmisel hommikul, kui nad oma ämbriid baarasid, et jõest vett tuua minna. „Selle asemel et pennide eest vett ämbritega külasse kanda, ehitame hoopis torustiku jõest külani.“

Bruno jäi ühtäkki tee peale toppama.

„Torustikul Kes sellisest asjast ka midagi saab!“ hüüdis ta.

– Raamatust „Mõistujutt torujuhtmeest“

Kumb sa oled, kas ämbri- või torustikumees? Kes saad töötasu üksnes siis, kui kohale ilmud ja töö ära teed, nagu ämbrimees Bruno? Või teed korra töö ära ja saad taru kogu aeg, nagu torustikumees Pablo?

Kui kuulud enamiku hulka, siis ütled ämbri-
meheks. Nimetan seda aja-est-raha-kõlmaks. Tead ju
küll:

Tund aega tööd on võrdne tunnitasuga.

Kuu aega tööd võrdub kuutasuga.

Aasta aega tööd võrdub aastapalgaga.

Kas tundub tuttav?

= raha-aja-est-lõks

Ämbrikandmisega on see paha lugu, et rahavool
lõpeb niipea, kui lõpeb ämbrikandmine. Mis tähendab,
et turvaline unistuste töö on illusioon. Ämbrite
kandmisega käib kaasas oht, et staetulek on ajutine,
mitte püsiv.

Kui Bruno ärkaks hommikul kange seljaga ega
oleks võimeline tööle minema, palju ta sel päeval siis
teeniks? *Mitte midagi!*

Kes ei tööta, see ei tee rii!

Sama kehtib mis tahes ämbri-mehe töö puhul. Nii-
pea kui ämbri-mehed on oma haiguspäevad ja pub-
kusepäevad ära kasutanud ega sunda enam ämbreid
tasuda, nad enam palga ei saa. Kogu lugu.

pole ämbreid = pole raha

Hambaarst, kes ei jaksanud enam ämbreid teha

Toon näite päriselt. Mu endine hambaarst oli parim, kes mul eales on olnud. Ta oli täielik proff, suurepärane suhtlemiskunne, iselise isiksus. Ka heade tehniliste oskustega – lga küllastus õnnestus mul peaaegu valutsa mõõda saata. Pealegi meeldis talle ta töö ja ta valis ise, kui palju töötas – ta kabinet oli avatud kolm päeva nädalas, nii et tal jäi veel päeva perega olemiseks.

Ta teenis 100 000 dollarit aastas, töötades kolm päeva nädalas ametis, mis talle sobis. See on ämbri-mehe unistuste töö, kui midagi sellist üldse olemas on.

Sisuliselt ilmnes probleem. Enne 40-aastaseks saamist tekkis tal kättes artriit ja ta ei suutnud enam hambaid ravida. Praegu töötab ta kohalikus kõrgkoolis õpetajana ja teenib kolm korda vähem kui hambaarstina. Ta unistuste töökoht läks kaotaj, ja ta ei olnud selles ise süüdi.

Kas näited mõistate, mida pean silmas viites, et ämbri-meeste jaoks pole olemas turvalist töötamist? Kas mõistate, kui haavatavad on ämbri-mehed?

Raha-aja-vest-lõks seisneb selles, et kui sa ei saa pamustada aega, siis ei saa sa ka raha!

Torustikuehitaja Pablo mõrkas ämbrikandmise kitsaskohti kobe alguses ja astus looma süsteemi, mille abil talle makstaks ka siis, kui ta ämbreid ei kanna.

Pablo mõistis, et ämbrikandmine ei anna turvatunnet. Ta mõistis, et torustik on tema päästerõngas.

Me elame ämbrimeeste maailmas

„Meil on suurepärane tüüts, Pablo. Ma saan-
den tassida 100 ämbrit päevas. Kui saame
ämbritäie eest penni, teeb see kokku dollari
päevas. Ma olen rikkas! Nädala lõpuks saan
endale ühed kingad osta. Kuu aja pärast juba
lehma. Kuue kuu pärast ehitan ühe hirtaku.
Meil on linna parim töötas. Saame nädal-
lavadetused vabaks ja saastas kahe nädala
jagu tasutaistud puhkust. Meie elu on peigud
Mina oma torustikuga kus see ja teine!”

– Raamatust „Mõistujutt torujuttudest”

Oma nelja-aastast last päevahoidu sõidustav arst
jättis stetoskoobi autoistmele. Tütar krabab
selle kätte ja hakkas mängima.

„Mu tütar tahab minna minu jälgedes,” mõtles arst
uhkelt. „See on muu elu ilusaim hetk.”

Laps pani stetoskoobi ümber kaela ja hoidis senso-
rit suu ees nagu mikrofoni.

„Tere tulemast McDonaldrissa. Mida te soovite?”

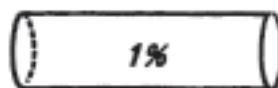
Lagu näitab, miks me keerleme ämbriinimeste maailmas – selle kohta öeldakse, et „nagu kari ees, nii mina järgi”. Tüdruk oli sageli McDonaldsis käinud ja arvas stenooskoobi olevat mikrofondi. Seega kopeeris ta sealsete töötajate viisi rühkida klientidega.

Nagu selle väikese tüdruku puhul, arvame sageli ekslikult, et ämbrikandmine on torustike ehitamine. Mürkame, et 99% inimestest on ämbriinimesed. Loomulikult eeldame siis, et ämbrikandmine on ainsa viisi saada elult seda, mida soovime.

Ämbriinimesed versus torustikuehitajad

*ainuaine paigapõlvast
paigapõlvast*

pidav sisetulek

Just seetõttu oligi Brunal nii raske aru saada torustike vñest, et Pablo oli ainsane torustikuehitaja, keda ta teadis! Bruno keekus torustikuehitusega kaasa minemast, kuna see oli tema jaoks tundmatu maa, mis ei olnud end veel tõestanud. Tema jaoks oli torustike ehitamine radikaalne uuendus, mis seostus riskiga.

Vakrav osa inimestest mõtleb nagu Bruno. Karvane üles, ämbriinimesed on pankrotistunud ämbriinimestest ja järeldame, et maailm ongi nii seadud. See tuleb mulle meelde ühte hõljuvat nähtud reklaamkleebit auto kattesuurak

100 000 lemmingut ei saa eksida!

*Sama arvuvad inimesed ämbri-meeste kohta: 100 000
ämbri-meest ei saa eksida!*

Aga ometi saavad.

Lemmingute mõtteviis

Usk ämbrite tassimises

Vaatame tõele näkku. Maailmas on ämbri-mehi palju rohkem kui torustikuehitajaid.

Miks?

Sest ämbrite tassimine on esakuju, mille vanemad on meile pärandanud ja järgimise õpetanud. Ämbri-meeste mudel näitab, et ämbri-meeste maailmas tuleb edasiõudmiseks teha järgmist.

Kõia koolis ja õppida ämbreid tassima. Väga kõvasti tööd viibuda. Võtta end ühest aastusest lahti, et astuda tööle järgmisse, mis võimaldab kanda veel suuremaid ämbreid. Teha pikemaid tööpäevi, et saaks rohkem ämbreid kanda. Vedada lapsed läbi ämbrikandjate koolidest. Teha karjääri, mis võimaldab plekkämbrite asemel kanda plastikust ämbreid ja seejärel digiämbreid. Unistada päevast, mil saad ämbrikandmisest lahti ja pensionile jääda. Seniks aga muidkui kannad oma ämbreid. Muidkui kannad neid ämbreid...

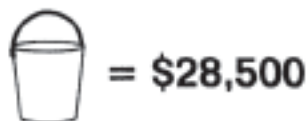
Kui palju kmlk need ämbri-mebed oma pingutuste eest teenivad?

Üllatavalt vähe.

Ajakirja Parade iga-aastase ülevaate järgi inimeste sissetulekute kohta teenib keskmine Ameerika tööline 28 500 dollarit aastas. Kui arvata sellest maha 20 protsenti, mis läheb maksudeks, jääb talle puhtalt kätte 22 500 dollarit.

Vaatame tšele näkku – 22 500 dollari eest ründab neiljalikneeline pere end väevu elatada. Mis tähendab, et suur hmlk inimesi vajab tohutult liisaraha.

Ämbri-mehe keskmine palk

Ämbri-me paraad

Mida ämbri-mehed teevad, kui vajavad liisaraha? Kuna need on ämbri-meeste mentaalsed, siis leiavad nad ämbri-mehele omase lahenduse – vajad liisaraha, kannu rohkem ämbreid!

„Võtan irise ämbrikanandise töötava õhtuks ja nädalavahetuseks,“ ütleb ämbri-mehest isa.

„Võin minna tagasi sellele ämbrikanandja tööle, mis mul oli enne lapse sündi,“ ütleb ämbri-mehest emme.

„Lapsed võivad pärast kooli ja suvel otsida endale ämbri-mehe tööd,“ kuulutavad ämbri-meestest vanemad.

II OSA

***Torustikud
on su päästerõngad***

Torustike vägi

Ent Pablo nii kergesti alla ei andnud. Ta töötas pool päeva ämbreid tassides ja teise poole torustikku ehitades. Ta teadis, et kivisesse maapinda sügu kaevamine eeldab rasket tööd. Kuna ta sai ämbritäite eest palga, siis teadis ta, et sisetulek kahaneb esialgu poole võrra. Ta teadis sedagi, et võib kuluda aasta või kaks, enne kui torustik hakkab tulu tooma. Aga Pablo uskus oma unistusse ja andis tööle vahu.

– Raamatust „Mõistujutt torujuhtlastest“

Jutustan loo kahest inimesest – kumlast peapallurist ja väikelinna algkooliõpetajast – ja nende valikutest.

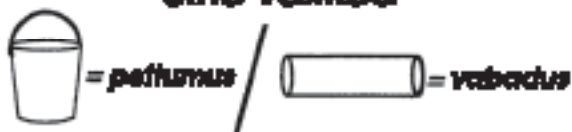
Nad olid täielikud vastandid – üks neist noormees, teine vanem daam. Ühele maksti miljonid dollareid, teine ei teeninud kunagi üle 10 000 dollari aastas. Üks elas kogu elu kumlas, teine tagasihooldlikult ühes Massachusettsi väikelinnas.

Aga need olid üksnes väikesed erinevused, võrreldes nende kahe eraelu toimimuga ja rahaliste

valikutega. Sest üks neist ehitas turustikke ja jäi pensionile miljonäarina. Teine aga jäi eluks ajaks ämbreid kandma, ja praegu, mil ma seda kirjutan, on ta jõudnud pankroti äärel.

Lugu räägib kahest erinevast inimesest, aga see pole praegu oluline. Olulised on valikud, mida need inimesed tegid ja mida sellest õppida saame. Pärast nende kahe loo lugemist peaks ilmselge olema, miks turustike ehitamine on alauke viis, kuidas tagada endale turvatunne ja tõeline finantsvabadus.

Sinu valikud

Pallimängija ballaad

Alustame kumilast pesapallurist. Aastate jooksul on see sportlane teinud järjepäru halbu valikuid nii majanduslikult kui ka isiklikus elus.

Tema valikud on viinud ta lahutuse, alkoholi kuritarvitamise ja narkomaania, mis on juba isegi halb seis. Ent ka tema rahalised valikud on olnud vildakad ja ta on pankrotistunud. Kõllap oled sellest sportlasest kumilud. Ta on praeguseks rambivalguses olnud ligi 20 aastat.

Tema nimi on Darryl Strawberry ja tema lugu on justkui holetus, mida MITTE teha, kui tahad saavutada finantsvabadust.

Strawberry, 38-aastane pesapallur, jõudis esiliiga klubidesse juba teismelisena ja teda tervitati seal kui „tulevast Ted Williamit“.

Karjääri jooksaol teenis ta terve varanduse, igal aastal kaks kuni viis miljonit dollarit. Seda üksnes pesapalli mängimisest. Kui lisada sellele veel paar miljonit toetuste, avalike esinemiste ja kõnede eest, oli ta 40. eluaastaks teeninud 50-100 miljonit dollarit.

Mõrvaohu ei olnud peagi olnud lõbi

Selliseid summasid teeniv mees peaks ju elu lõpuni kindlustatud olema!

Vale.

Kõhalku ajalehe andmetel ei ole Strawberryl sõliste, millega toetada oma naist Charisse'i ja nende kolme last..

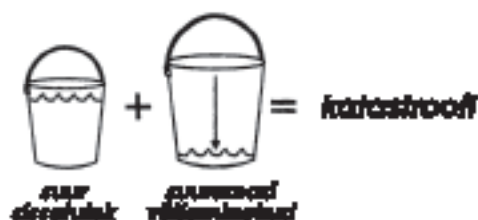
100 miljonit dollarit, ja midagi pole ette näidata? Mis juhtus?

Ta kulutas kõik ära.

Kallid majad, hinnalised autod, hästimakstud advokaadid, kes kaitsesid teda, kui ta seadusega pahuksisse läks. Kulukas labutus, kulukas alkoholismi- ja narkosavi.

Praeguseks on Strawberry pesapallimängul kriipsu peal, mis tähendab, et tal puudub sissetulek. Ainus asi, mis talle laekub, on arved. Ja need laekuvad lakka-matult, päevast päeva ja kuust kuusse, nagu mureoovihm.

*Strawberry tähendab inglise keeles maasikat - sõltuja mõistus

Kuidas saada naaberriigi miljonäriks

Teise koo lõpp on suutaks erinev. See räägib viiendal aastal õpetajat Margaret O'Donnellist ja tõestab, et suurte torustike ehitamiseks ei pea tingimata suuri ämbreid kandma.

Prima O'Donnell õpetas koolis üle 50 aasta. Kui ta 75-aastaselt pensionile läi, oli ta aastapalk 8500 dollarit. Kui ta 100-aastaselt suri, jäi temast heategevuseks maha ligi kakssada miljonit dollarit, mis läksid ta kodukirikule, koolidele, kus ta õpetas, ja ühele akuit-pataljonile.

Kuidas õnnestus alla 10 000-dollarise sissetulekuga naiseil selline varandus koguda? Lihtsaks. Ta ehitas üles pikemaajalise investeerimistorustiku, panustades iga kuu usaldusväärsetesse aktsiatesse, mis talle aja jook-sul tuli tõid.

Kauakestvate torustike ehitamine

„Margaretille meeldisid aktsiad,“ ütles tema maakler Bob Wolanski. „Meie esimesel kohtumisel pani ta lauale kolm peberit ja küsis, mida nende krantsidega peale hakata, vihjates aktsiatele, millel ei olnud eriti hästi läinud.“

Järgmise 20 aastaga pubkes Margareti portfell õitsetele: sinna kogunesid *blueschip** aktsiad, makruvabad võlakirjad, avaliku teenistuse aktsiad, mis töötasid tema heaks ehk lõpuni. Ta peaaegu ei pnutunud oma investeringuid, ja see võimaldas tal aasta-aastalt endale pensionipõlveks torustikke kasvatada.

Võikesed ohverdused, suured tulemused

Kui arvate, et Margaret oli penne veeretav vana-tüdruk, kes sõnchuskuponge kogus ja korduvalt treppakke kasutas, siis eksite. Ta käis tihti sõpradega väljas sõõmas, sõitis uue Buicki mudelliga ja käis sageli Euroopas puhkuseretel.

Ta ei keelanud endale ehi nautimist. Eot ta kulutas distsiplineeritult ja tagasihoidlikult ning jätkas igakuist bohistamist ja investeerimist ka pensionipõlves.

Margaret on klassikaline näide pikemaajalisest torustikuehitajast. Ta tegi investeerimise ja kogumise algust juba 20-aastasena. Ja jätkas seda surmani, 100-aastaseks saamiseni (järgmistest peatükkidest õpib aru saama, kuidas torustikud aastatega kasvavad).

*alaldaselt tuntuud, turvalista ja pikaaajalista ettevõtte aktsiad - totar

Stanley ja Danko valivad selliste megatarbijate kirjeldamiseks kaubade kõnelõltsu: „Kõik pole kuld, mis hõlgab.“ See kaubade metafoor selgitab olukorda päris tuberak.

Kõik pole kuld, mis hõlgab

Võeldimneostuse torustikuplaani võgi

Telne õppetund, mida sellest loost kõrva taha panna, püüdnud Joe pilcaajalist plaani saada majanduslikult sõltumatuks. Joe 50 aasta torustikuplaan on klassikaline näide hea ja halva uudise sissearvumist.

Hea uudis 50 aasta torustikuplaani kohta ütleb, et see töötab! Väikeste rahasummade igakuine investeerimine aktsiaturule pikema aja jooksul on kindel viis, kuidas tagasihoidliku sissetulekuga inimesed majanduslikult sõltumatuks saavad.

Pilcaajaliste investeringute võtmeküsimus on järjepidev hooste paigutamine pikema aja jooksul, lastes neil aasta-aastalt kasvada. Kui alustada piisavalt varakult ja jääda oma torustikuplaanile kindlaks, võib miljoni jaoks saada igakuise 100-eurose säästu abil. Tundub võimatu? Selgust toob järgmine tabel.

Kuidas koguda 66. eluaastaks miljon
 rakkades, et lootusrikkus on 12 protsenti*

vanus	igakuine			miljon
ingumbe	igapäevaseid	igakuiseid	iga-aastaseid	ingumbeks
alguses	dollari	dollari	dollari	vajalik arv
25	\$ 3.57	\$ 108	\$ 1,304	40 aastat
35	\$ 11.35	\$ 345	\$ 4,144	30 aastat
45	\$ 38.02	\$ 1,157	\$ 13,879	20 aastat
55	\$ 156.12	\$ 4,749	\$ 56,984	10 aastat

Neil L. Einstein raamatust „The Wise Investor“ („Tark Investor“)

*Investades, et aktsiaturu tulu on viimase 70 aasta (aastal) eelneal keskmiselt 11 protsenti ja viimaseal kümneaastal 25 protsenti, on 12 protsenti lihtsane ja mõistlik teotus.

Hiljuti näeme, et miljonäriks saada on lihtne, kui alustad pikaajalise turustiku ehitamist piisavalt varakult. Sellega saaks hakkama igaüks, kes elab üle vaesuspiiri.

Kõik, mida selleks teha tuleb, on investeerida iga päev ligi neli dollarit investeerimisfondi, mis toodab 12 protsenti intresse ja lasta sel kasvada 40 aastat. Ja juba oledki miljonär vahel! (Nojah, mitte just otsekohes, aga kindlasti saab sinust üksikord miljonär!)

Või võtame suitsuajad. On teada, et üks kolmest ameeriklasest suitsetab. Floridas maksab pakki sigarette ligi neli dollarit. Kui iga suitsetaja jätaks 25-aastaselt suitsetamise noaha ja investeeriks sigaretipakile kuluva raha aktsiaturule ning laseks sel 40 aastat

kasvada, oleks kulmandik ameeriklastest 65-aastaseks saades miljonid.

Kas pole hämmastav? Kas poleks vahva, kui keegi selle sulle juba 25-aastaselt selgeks teeks? Inegi 35- ja 45-aastaselt on keskmisel perel võimalik ehitada endale miljonidollarne torustik. Inimesed, kes ootavad 55 aastat, enne kui hakkavad endale pensionipõlveks raha koguma, peavad üna järsust mõest üles rüüma, kindel see!

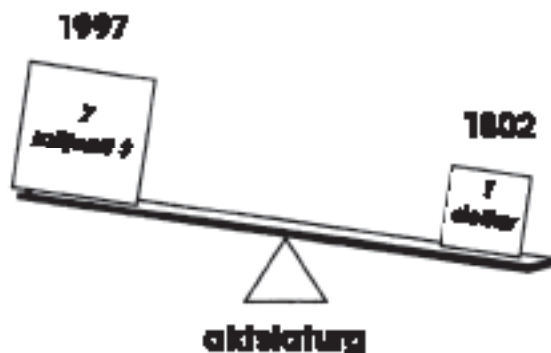
Suurim viga on MITTE investeerida aktsiaturule

Paljud usuvad ikka veel, et aktsiaturule investeerimine on riskantne. Tõepoolest, mõned aktsiad langevad. Ja mõnikord on languses kogu aktsiaturg, nagu juhtus 1929. aasta majanduskriisi ajal.

Ent kõik Wall Streeti võkurid kinnitavad nagu fibest suust, et aktsiaturule investeerimine on kasumit tootva torustiku ehitamiseks kõige lihtsam ja kindlam viis. Ka faktid toetavad ekspertide arvamus: 21. sajandi algusaastatel on New Yorgi börs olnud tegus, kolmest päevast kahel on aktsiad näidanud tõusutrendi. Teisest maailmasõjast alates on aktsiaturu tõus olnud 71-kordne, seda hoolimata übeksart majanduslangusest 55 aasta jooksul.

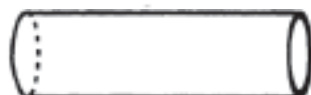
Kui uskuda Jeremy Siegeli raamatut „The Stocks for Long Run“ („Aktsiad pikemas perspektiivis“), siis 195 aasta jooksul, mis jäid 1802. ja 1997. aasta vahele, oleks iga kuld investeeritud dollar kasvanud ainult

11 dollari ja 17 senti. Kui see dollar oleks investeeritud aktsiaturule, võtmaks see koguda 7,5 miljooni dollarit.

Pole kahtlust, et 50 aasta torustikuplaanil on majandusliku vabaduse sarvutamises oma kindel koht. Enamikul on käsil rohkem kui ühe torustiku ehitamine. Nende kodu on üks sellistest pikaajalistest torustikest, sotsiaalkindlustus teine. Kabjaks jäävad paljud pidama üksnes nende kahe torustiku juurde.

Enamiku 50 aasta torustikuplaan

- ☉ sotsiaalkindlustus
- ☉ oma kodu

--- LOE EDASI RAAMATUST ---
<https://million.ee/pood/>